

Bramsnæs: Jeg skal paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse her i Tinget. Der har i det høje Folketing været ført en lang Forhandling om forskellige Punkter i det, og det fremgik deraf, at der fra forskellige Sider var en Del Ønsker, som man egentlig gerne vilde have taget Hensyn til ved dette Lovforslags Vedtagelse, Ønsker, der for saa vidt delvis gik i modsat Retning, men det resulterede i, at man resignerede og lod Lovforslaget blive vedtaget i Folketinget, saaledes som det var forelagt. Og jeg tror, det var en god Maade at tage denne Sag paa, fordi den eneste Vej til at faa noget virkeligt ud af denne Lovgivning er vist den, at vi ligesom bøger Villierne og Ønskerne lidt sammen, saa at vi faar noget, der maaske ikke tilfredsstillende os i alle Retninger, men som dog er til Gavn for det, vi ønsker, nemlig, at Byggeriet skal fremmes. Jeg vilde tro, at det ogsaa var det heldigste, om vi her i Tinget kunde gaa frem paa samme Maade, om vi her i nogen Grad kunde give Afkald paa de specielle Ønsker, vi har om Ændringer i dette Lovforslag, Ønsker, som kommer fra forskellig Side, og som vistnok vilde komme til at gaa imod hinanden. Under denne Synsvinkel skal jeg ikke fremkomme med de Ønsker, jeg kunde have om eventuelle Ændringer i Lovforslaget. Men saa gaar jeg ogsaa ud fra, at man, hvis det volder Vanskelighed at faa Enighed om de Ønsker, der fremkommer fra anden Side, ikke vil holde for stejlt paa dem. Jeg tror, som jeg antydede før, at man vil gøre noget godt ved at følge det Eksempel, der i saa Henseende er givet os af Folketinget.

Vejstrup: Ogsaa jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse. Det forekommer mig, at Motiveringen for det er lige til. Blandt de uheldige Forhold, som Krigstiden har bragt os — og den har jo bragt os adskillige uheldige Forhold — er der især to Spørgsmaal, der Gang efter Gang har beskæftiget ikke blot Rigsdagen, men Befolkningen i det hele taget: Arbejdsløshedsspørgsmaalet og Boligspørgsmaalet. Hvad det første angaar, er der ingen Tvivl om, at det er med Rette, det har beskæftiget os i meget høj Grad. Den Kendsgerning, at i dette Øjeblik, hvor man maatte antage, at Arbejdsløsheden ikke burde eksistere, er alligevel, ifølge Ministerens Udtalelse, Antallet af arbejdsløse

14 000—15 000, karakteriserer Stillingen tilstrækkeligt. Der har fra forskellige Sider, særlig ude paa Landet, være en hel Del Uvillie mod Arbejdsløshedsunderstøttelserne. Nu skal jeg ikke i nogen stor Udstrækning komme ind paa at omtale Arbejdsløshedsunderstøttelserne i Forbindelse med denne Lov, men det kan ikke nægtes, at man Gang efter Gang, naar man kommer ud paa Landet, hører Rigsdagen og Regeringen udsat for ret stærke Bebrejdelser paa Grund af den Arbejdsløshedsunderstøttelse, som uddeles. Et af de Forhold, man særlig anker over, er, at der finder en Indvanding Sted til Byerne fra Landet, at altsaa en hel Del unge Mennesker fra Landet, som man siger, ikke vil bestille noget og saa gaar ind til Byerne for, som Medlemmer af en anerkendt Arbejdsløshedskasse, at hæve Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg ved ikke, hvorvidt det er rigtigt, at dette finder Sted i stor Udstrækning, men hvis det er rigtigt, er det selvfølgelig et urimeligt Forhold, som kun kan virke til, at Arbejdsløshedskasseinstitutionen faar et Skær over sig, som den ikke er tjent med, og det gælder særlig for de gode Arbejders Vedkommende. Hvis der finder Misbrug Sted, maa man søge i saa stor Udstrækning som muligt at hindre det, og jeg tror, at en af de Foranstaltninger, man burde stræbe hen imod, var dette, i hver eneste Kommune at faa en Arbejdsløshedskasse, som havde Forbindelse med Kommunalbestyrelsen, saaledes at det ikke var muligt at gaa fra den ene Kommune til den anden og hæve sin Arbejdsløshedsunderstøttelse, saafremt der var Mulighed for at faa anvist Arbejde omkring i Kommunerne. Jeg tror, at man maa se at træffe en saadan Ordning, først og fremmest af Hensyn til Arbejderne, som ikke er tjente med at faa det Skær over sig, at der sker Misbrug. Men Forholdet er vel ogsaa det, at man peger paa det enkelte Tilfælde og der ud fra konstruerer et System og siger: Saa og saa galt er det, medens jeg for mit Vedkommende ikke tror, at det er nær saa galt. Men det, det gælder om, er at forhindre, at disse enkelte Misbrug finder Sted. Jeg tror, at alle Parter vilde være udmærket tjente med, om Forholdene kunde blive ordnet saaledes.

Arbejdsløsheden er altsaa det ene af de Spørgsmaal, som man Gang efter Gang har beskæftiget sig med her. Det andet, som jeg nævnede, er Boligspørgsmaalet. Hvad dette angaar, er det ikke i samme